

Meil on kolm erinevat teed presidendi institutsiooni täitmisel – **Mihkel, Edgar ja Toomas!** **Mihkel** ku

i erudeeritud tippametnik,

Edgar

kui rahvaliidumise sünonüüm ja

Ilves

kui uus ja põnev importkaup.

ENSV

-s polnud valimised põnevad, tulemus oli koos vastava protsendiga alati ette teada. 2011 aastal on Eesti Vabariik kahjuks matkimas üheparteiastule iseloomulikke jooni ning kummalisel kombel just läänelikku demokraatiat kehastuva

Ilvese

juhtimisel.

Demokraatia vajab aga määramatust! **Toomas H. Ilves** ei saa Eesti Vabariigi presidendiks juhul, kui riigikogu reformierakondlikud partokraadid libastuvad ning otsustamine läheb valijameeste kätte. Valijamehed on oma otsustes vabamad kui põlve väristavad kollase kummitempli Riigikogu liikmed. Kohalikud omavalitsused on inimestele lähemal ning teist korda enam valijameeste pead segi ajada ei suudeta. „Kadriorgia“ lavastus ja Alzheimeri haigusega hirmutamise on täna piisavalt meeles. Piisavalt hästi on täna ka kõigile tehtud selgeks, et Ilvese lubatud vaimus on laisklemas ja oodatud vaimuteravus on Kadrioru lossi mugavuses nüristunud. Presidendi abikaasa PR-üritused suudavad veel petta ainult seltskonnaajakirjanduse püsikundesid. Ilves on ilmselgelt olnud rohkem sõber valitsusele kui rahvale.

Pole eriti riigimehelik põhjendada seda sellega, et liigne toetus rahvale võib võtta Reformierakonna toetuse ja uueks ametiajaks tagasi ei valitaks. See oleks ju nonsens! Ühiskonna sisulised küsimused on ju riigi esimehel mehel hindamata. Kaudsete maksude tõus ja uus „paindlik“ töölepinguseadus on kõige rohkem nõõrinud madala ja keskmise sissetulekuga leibkondi. Sotsiaalteadlasele Andrus Saarele kuuluvad järgmised sõnad: „Nüüd aga näeme presidenti, kelle käitumises kogeme harva sära, kelle esinemistest paistab välja teatud tüdimus ja skepsis. Näib, et Ilvest kammitseb miski, mingid jõud hoiavad teda tagasi. Ta pole enam vaba.“ Sotsioloog Andrus Saar aastakümneid uurinud inimeste vajadusi ja hoiakuid, ta teab mida räägib. President ei saa vaevelda energiapuuduses ja märkamatuses – see ongi täna istuva presidendi peamine puudus. Just presidendiloss vajab märkamisaega! Paljud juhtivad ajakirjanikud (Argo Ideon, Peeter Kaldre) ja professionaalne poliitik Jaak Allik on Ilvese kõrvale näinud ainukese väärika kandidaadina just Edgar Savisaart. See on kõrge tunnustus, aga Savisaare miinuseks on paradoksaalsel kombel tema energiaküllus. Edgar Savisaar Eesti Vabariigi presidendina tasakaalustaks peaminister Andrus Ansipit niivõrd, et

Ansipi valitsus oleks sunnitud ellu viima sotsiaaldemokraatlikku poliitikat.

Savisaar kukutaks Ansipi loetud kuudega. Pigem läheks poliitiliste konkurentide energia sellele, et tasakaalustada president Edgar Savisaare piire kompivat/ ületavat poliitikat. Täpselt nii nagu ärritas Lennart Meri oma teisel ametiajal erakondade esindajaid. Edgar teeks seda ilmselt kohe oma esimesel ametiajal. Savisaar koos oma juhitava kantseleiga paljastaks kiirelt tänase valitsuse tühikäigu. Haldusreform vindub juba 10 aastat, maksusüsteem on regressiivne ning me hangime isegi lätlastest ja leedukatest Euroopa Liidu raha kehvemini. Me tahame vabastada kodualuse maa maksustamisest, aga keevitame toasooja käibemaksule 15 protsendipunkti otsa. Kiidulaulu asemel sunniks Savisaar valitsuse tööle ning portfelliga minister kaoks kiirelt valitsuse koosseisust. Maavanemate politiseerimisel pole täna enam raasugi häbitunnet, ma ei suuda uskuda, et Eesti riiki armastav president seda poliitilise konglomeraadi ehitust rahulikult pealt vaataks.

Omavalitsusliidud on muundunud aina rohkem pelgalt jututubadeks. Kõigele eelnevale ja rohkemale veel peab riigimees tähelepanu pöörama. Edgar Savisaar ei saa presidendiks ega riigikogust piisavalt häält, kuna meie valitsus pole harjunud oma rahvast teenima, liiga sügav on mugavusest tekkinud peremehetsemise tunne.

Ilves pole endast loodud kuvandit õigustanud ning Savisaar suruks liiga tugevalt peale enda poliitilist päevakorda, mida armukadedad poliitikud ei salliks ega andestaks, siis järelkult täna tundub paljude omavalitsusjuhtide jaoks kõige ratsionaalsem valik riigikontrolör Mihkel Oviir. Mihkel Oviir on näidanud, et suudab olla kõigist erakondadest kõrgemal ning sakutada on saanud kõik instantsid sõltumata poliitilisest värvingust.

Riigikontrolörina on ta suutnud esineda riigikogu ees, kes üritab ja tahab ja julgeb näha probleemi tegelikku tuuma. Ja demokraatia seisukohast – ta on kohalike omavalitsuste kui kohaliku demokraatia väärtustaja. Kohaliku omavalitsuste alahindamine tekitab olukorra, kus avalikke teenuste korraldamine läheb inimesest aina kaugemale ning siis saab Eesti Ekspress jälle teha pommlugu Eesti vaesusest. Eestile pole aga vaja uut Bonnierit auhinda, vaid riigijuhte, kes tahavad ja julgevad seista kõige otsekohesemal moel Eesti asja eest! Meil oleks kaks head valikut - Edgar Savisaar või Mihkel Oviir. Kui me ei suuda leida Kadrioru sisulist liidrit, siis muudame lossi kõigile avatuks ja teeme sinna muuseumi.

Mihkel Oviir presidendiks, sest teda toetavad omavalitsused

Kirjutas Jaanus Karilaid
Kolmapäev, 01 Juuni 2011 08:34

Jaanus Karilaid